

Súd: Okresný súd Bratislava I
Spisová značka: 11Ca/5/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1117209310
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 09. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Magdaléna Bošková
ECLI: ECLI:SK:OSBA1:2018:1117209310.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava I v Bratislave, v konaní pred sudkyňou JUDr. Magdalénou Boškovou, v právnej veci žalobcu: LITA, autorská spoločnosť, zaregistrovaná na Ministerstve vnútra SR ako občianske združenie pod č. VVS/1-900/90-7923, IČO: 00 420 166, so sídlom Mozartova 9, 811 02 Bratislava, právne zastúpený: JUDr. Dagmar Kubovičová, advokátka, so sídlom Nám. Biely kríž 3, P. O. Box 39, 830 03 Bratislava, proti žalovanému: MAER, s.r.o., IČO: 34 123 806, so sídlom Cesta na Kamzík 39, 831 01 Bratislava, právne zastúpený: Malata, Pružinský, Hegedúš & Partners, s.r.o., advokátska kancelária so sídlom Prievozská 4/B, 821 09 Bratislava, v konaní o zaplatenie 520,- eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 520,- EUR spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 520,- EUR od 01.01.2016 do zaplatenia, a to všetko do 3 dní od nadobudnutia právoplatnosti tohto rozhodnutia

Žalobcovi sa p r i z n á v a nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobou doručenou Okresnému súdu Bratislava I sa žalobca domáhal zaplatenia istiny vo výške 520 eur spolu s príslušenstvom.

1.1. Žalobca ako organizácia kolektívnej správy, vykonával kolektívnu správu majetkových práv autorov a iných nositeľov práv k literárnym, dramatickým, hudobnodramatickým, choreografickým, audiovizuálnym, fotografickým dielam, dielam výtvarného umenia, architektonickým dielam a dielam úžitkového umenia. Podľa ods. II písm. b) uvedeného Oprávnenia vykonával žalobca dobrovoľnú kolektívnu správu okrem iného aj v odbore verejného prenosu akýmikoľvek technickými prostriedkami. Postavenie organizácie kolektívnej správy má žalobca aj v zmysle novej právnej úpravy platnej od 01.01.2016, t.j. v zmysle zákona c. 185/2015 Z.z., a to na základe Oprávnenia Ministerstva kultúry SR č.k. MK-1587/2016-232/í 0421 vydaného dňa 18.08.2016. Od 01.01.2016 vstúpil do účinnosti autorský zákon č. 185/2015 Z.z. (ďalej Nový AZ), Podľa § í 90 ods. 1 Nového AZ sa ustanoveniami tohto zákona spravujú aj právne vzťahy, ktoré vznikli pred 1. januárom 2016, pričom vznik týchto vzťahov, vrátane nárokov z nich vyplývajúcich, ako aj práva zo zodpovednosti za porušenie záväzkov z nich vyplývajúcich sa posudzujú podľa predpisu účinného do 31.12.2015. Predpisom účinným do 31.12.2015 bol autorský zákon č. 618/2003 Z.z.. Nakoľko žalobca si touto žalobou uplatňuje nároky zo zodpovednosti za neoprávnené zásahy do práv autorov v roku 2015, tak hmotnoprávnym predpisom, podľa ktorého sa posudzujú nároky žalobcu uplatňované touto žalobou, je autorský zákon č. 618/2003 Z.z. (ďalej AZ).

1.2. Žalovaný je prevádzkovateľom ubytovacieho zariadenia Slamená Búda Restaurant & Hotel, na adrese Cesta na Kamzík 39, Bratislava, pričom sa jedná o zariadenie zaradené podľa § 3 vyhlášky Ministerstva hospodárstva SR č. 277/2008 Z.z. do kategórie hotel 3*. Žalobca má za to, že žalovaný v roku 2015 realizoval v ním prevádzkovanom ubytovacom zariadení ďalší verejný prenos,

a to prostredníctvom 10 kusov zvukovo-obrazových zariadení umiestnených v izbách ubytovacieho zariadenia. Žalobca má tiež za to, že zo strany žalovaného došlo k zásahu do výhradných autorských práv autorov zastúpených žalobcom, a to neoprávneným vykonávaním ďalšieho verejného prenosu, keď žalovaný realizoval ďalší verejný prenos bez súhlasu autorov. Na základe uvedeného vznikol žalobcovi voči žalovanému nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Žalovaný ako prevádzkovateľ ubytovacieho zariadenia poskytuje svojim zákazníkom ubytovacie služby, kedy v izbách určených pre hostí poskytuje zákazníkom v rámci vybavenia ubytovacích jednotiek aj zvukovoobrazové zariadenie (TV). Verejné deklarovanie zvukovo-obrazových zariadení v ubytovacom zariadení žalovaného znamená to, čo sa pod tým obvykle vykladá, teda, že na izbách ubytovacieho zariadenia sú umiestnené zariadenia vybavené signálom tak, aby tieto mohli ubytovaní hostia používať na účely, na ktoré sú určené, teda na sledovanie televíznych programov.

1.3. V zmysle právnych predpisov, judikatúry, právnej teórie a praxe sa poskytovanie signálu prostredníctvom technických zariadení pre klientov ubytovacích zariadení považuje za verejný prenos diel. To znamená, že ak má žalovaný vo svojej prevádzke umiestnené zvukovoobrazové zariadenia vybavené príjmom, tak týmto samotným dochádza k ďalšiemu verejnému prenosu.

1.4. Žalobca poukazuje na rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 07. decembra 2006 vo veci Sociedad General de Autores y Editores De Espana (SGAE) c/a Rafael Hoteles SA, sp. zn. C-306/05 (ďalej Rozsudok SD). V uvedenom konaní Súdny dvor EÚ ako odpoveď na prejudiciálne otázky (bod 29 Rozsudku SD) výslovne uvádza, že "Hoci samotné zabezpečenie fyzických zariadení nepredstavuje ako také verejný prenos v zmysle smernice Európskeho parlamentu a Rady 2001/29/ES z 22. mája 2001 o zosúladení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti, poskytovanie signálu hotelovým zariadením prostredníctvom televíznych prijímačov klientom, ktorí sú ubytovaní v izbách tohto zariadenia, predstavuje nezávisle od používanej techniky prenosu signálu verejný prenos v zmysle článku 3 ods. 1 tejto smernice."

1.5. Žalobca poukazuje aj na rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 12. marca 2012 vo veci Phonographic Performance (Ireland) limited proti Írsku, sp.zn. C-162/10, kedy Súdny dvor EÚ v rámci prejudiciálnej otázky uviedol : "Prevádzkovateľ hotelového zariadenia, ktorý poskytuje v izbách svojich hostí televízne alebo rozhlasové prijímače, do ktorých prenáša signál, je používateľom, ktorý uskutočňuje verejný prenos..."

1.6. Poukazuje aj na výrok Uznesenia Súdneho dvora EÚ C-136/09 z 18. marca 2010 vo veci Organismos Sillogikis Diacheirisis Theatrikon kai Optikoakoustikon Ergon c/a Divani Akropolis Anonimi Xenochreaki kai Touristiki Etairai: "Prevádzkovateľ hotela tým, že umiestni do izieb svojho zariadenia televízory a napojí ich na centrálnu anténu, uskutočňuje na základe tejto samotnej skutočnosti verejný prenos v zmysle článku 3 ods. 1 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2001/29/ES z 22.mája 2001 o zosúladení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti."

1.7. Žalobca v tejto súvislosti poukazuje aj na výzvu generálneho sekretariátu Komisie európskych spoločenstiev z 18.10.2005 zaslanú Ministerstvu zahraničných vecí ČR. ČR vo svojej právnej úprave zaviedla režim, kedy poskytla ubytovacím zariadeniam výnimku v tom zmysle, že poskytovanie televízneho a rozhlasového vysielania v izbách ubytovacích zariadení nepovažovala za sprístupňovanie diel. Komisia ES však vyjadrila názor, že prenášanie signálu do hotelových izieb je druhotným použitím, je sprístupňovaním verejnosti, teda verejným prenosom, a vyžaduje súhlas autorov a nositeľov práv. Na základe uvedenej výzvy ČR vypustila zo svojej právnej úpravy uvedenú výnimku. Vo všeobecnosti platí, že pokiaľ chce ktorýkoľvek používateľ legálne použiť dielo, musí mať predchádzajúci súhlas autora, teda uzatvorenú licenčnú zmluvu. Je na používateľovi, aby uviedol, ktoré diela chce používať a akým spôsobom ich chce použiť a aby autora požiadal o udelenie súhlasu na takto používateľom špecifikované predmety ochrany a spôsoby použitia. Pri aplikácii tohto základného pravidla pri verejnom prenose, čo je predmetom konania, by tak nastala situácia, že by si používateľ musel zistiť programovú štruktúru jednotlivých vysielateľov, ďalej by si musel zistiť autorov a nositeľov práv ktorých diela budú súčasťou vysielania a tak požiadať buď týchto autorov a nositeľov práv, alebo ich zástupcov, o udelenie licencie. Práve z dôvodov faktickej nemožnosti udeľovania licencií na konkrétne špecifikované diela pri masovom použití diel, čo je nesporne prípad použitia diel verejným prenosom, sú v právnej úprave zavedené inštitúty kolektívnej správy práv, oprávnenia na jej výkon, kontroly a dohľadu nad činnosťou organizácií kolektívnej správy práv a inštitút hromadných a kolektívnych zmlúv.

1.8. Podľa § 18 ods. 2 písm. h) AZ "Autor má právo udeľovať súhlas na každé použitie diela, najmä na : ... h) verejný prenos diela". V danom prípade, nakoľko pri danom spôsobe použitia diel ide o kolektívne spravované práva, na takéto použitie diel autorov zastupovaných žalobcom sa vyžaduje súhlas vo forme hromadnej licenčnej zmluvy uzatvorenej medzi organizáciou kolektívnej správy a používateľom diel.

1.9. Hromadné licenčné zmluvy sa uzatvárajú na konkrétny spôsob alebo spôsoby použitia diela a na všetky alebo niektoré diela (hromadne špecifikované - napr. fotografické diela, audiovizuálne diela, výtvarné diela...), ku ktorým daná organizácia kolektívnej správy vykonáva správu (ustanovenie § 48 ods. 1 AZ).

1.10. Poukazuje aj na § 84 ods. 1 AZ, ktorý rieši otázku plnenia povinností zo strany používateľa v prípade použitia predmetov ochrany. "Ak používateľ nepreukáže, že nositeľ práv výslovne vylúčil kolektívnu správu svojich práv, a ak bolo v odbore použitia predmetov ochrany udelené oprávnenie podľa § 80, používateľ je povinný plniť svoje povinnosti vyplývajúce z použitia predmetu ochrany prostredníctvom organizácie kolektívnej správy, ktorej bolo udelené oprávnenie na výkon kolektívnej správy vo vymedzenom odbore použitia predmetov ochrany."

1.11. Pokiaľ chcel žalovaný realizovať verejný prenos prostredníctvom zvukovoobrazových v roku 2015, tak bolo jeho povinnosťou mať uzatvorené hromadné licenčné zmluvy s organizáciami kolektívnej správy, ktoré zastupujú autorov a nositeľov práv, a teda mať súhlas na používanie predmetov ochrany, ktoré sú súčasťou televízneho vysielania. Žalobca nie je jedinou organizáciou kolektívnej správy. V Slovenskej republike pôsobí viacero organizácii kolektívnej správy. Žalobca vykonáva kolektívnu správu majetkových práv autorov a iných nositeľov práv k literárnym, dramatickým, hudobnodramatickým, choreografickým, audiovizuálnym, fotografickým dielam, dielam výtvarného umenia, architektonickým dielam a dielam úžitkového umenia. Žalobca sa dôvodne domnieva, že žalovaný uzatvoril licenčné zmluvy pre rok 2015 so SOZA a SLOVGRAM. Uzatvorením zmluvy so SOZA žalovaný získal súhlas autorov a iných nositeľov práv k hudobným dielam. Uzatvorením zmluvy so SLOVGRAM získal súhlas výkonných umelcov, výrobcov zvukových záznamov a výrobcov zvukovoobrazových záznamov a vysielateľov a iných nositeľov týchto práv. Žalovaný však nezískal súhlas autorov a iných nositeľov práv k literárnym, dramatickým, hudobnodramatickým, choreografickým, audiovizuálnym, fotografickým dielam, dielam výtvarného umenia, architektonickým dielam a dielam úžitkového umenia. Je však nesporné, že súčasťou každého verejného prenosu nevyhnutne boli a museli byť diela literárne, dramatické, hudobnodramatické, choreografické, audiovizuálne, fotografické, výtvarného umenia, architektonické a úžitkového umenia, t.j. diela režisierov, prekladateľov, autorov úpravy dialógov, scenáristov, výtvarníkov (najmä pri animovaných dielach), choreografov, autorov literárnych predlôh atď.. Žalobca uzatvára so všetkými nositeľmi práv rovnaké typizované zmluvy o zastupovaní, ktoré sú verejne dostupné na www stránke žalobcu, rovnako ako je to pri hromadných licenčných zmluvách, ktoré, ako nižšie uvádzame, zakladá žalobca do spisu. Typizované zmluvy sa menia len v prípade zmeny právnej úpravy, a tak aktuálne sa na www stránke žalobcu nachádza zmluva o zastupovaní vypracovaná podľa aktuálnej právnej úpravy.

1.12. Z vyššie uvedeného je nesporné, že žalovaný bol povinný mať uzatvorenú hromadnú licenčnú zmluvu so žalobcom na používanie predmetov ochrany ďalším verejným prenosom, ktorú však neuzatvoril. Žalovaný pred začatím používania predmetov ochrany verejným prenosom nezískal súhlas nositeľov práv zastupovaných žalobcom. Žalovaný nezískal súhlas ani len jediného z autorov diel literárnych, dramatických, hudobnodramatických, choreografických, audiovizuálnych, fotografických, výtvarných, architektonických diel úžitkového umenia, napriek tomu s týmito dielami nakladal formou verejného prenosu diel. Žalovaný sa tak dopúšťal neoprávneného používania autorských diel, keďže zasahoval do práv autorov bez súhlasu autorov alebo nositeľov práv, resp. žalobcu ako ich zástupcu. S touto skutočnosťou je priamo spojená povinnosť vydať bezdôvodné obohatenie.

1.13. Podľa § 56 ods. 1 písm. g) AZ "Autor, do ktorého práva sa neoprávnené zasiahlo alebo ktorého právu hrozí neoprávnený zásah môže sa domáhať najmä : ... g) vydania bezdôvodného obohatenia vo výške dvojnásobku odmeny ktorá je obvyklá za získanie licencie pri obdobných zmluvných podmienkach v čase neoprávneného zásahu do tohto práva."

1.14. Pre vznik nároku organizácie kolektívnej správy na domáhanie sa vydania bezdôvodného obohatenia je potrebné preukázanie povinnosti používateľa mať uzatvorenú hromadnú licenčnú zmluvu, čo žalobca vyššie uvedeným preukázal.

1.15. Preukázanie konkrétnych autorov a konkrétnych predmetov ochrany, ktoré boli súčasťou vysielaní v roku 2015 je nereálne, objektívne nemožné a nezmyselné, čomu svedčí aj ustálená judikatúra. Práve pre vylúčenie takýchto situácií s cieľom zabezpečenia ochrany práv autorov je zavedený inštitút kolektívnej správy, hromadnej licenčnej zmluvy a tiež právna osobitná právna úprava nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia a právna úprava výšky bezdôvodného obohatenia v prípade neoprávnených zásahov do autorských práv.

1.16. Žalobca má za to, že zo strany žalovaného došlo k zásahu do výhradných autorských práv a to neoprávneným vykonávaním ďalšieho verejného prenosu, keď žalovaný realizoval ďalší verejný prenos bez súhlasu autorov.

1.17. Žalobca poukazuje na Smernicu Európskeho parlamentu a rady č. 2001/29/ES z 22. mája 2001 o zosúladiení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti (ďalej Smernica), ktorej poznanie a rešpektovanie je pre eurokonformný výklad AZ nevyhnutné.

1.18. Podľa ods. 9 úvodných ustanovení Smernice : "Akákoľvek harmonizácia autorských práv a s nimi súvisiacich práv musí byť založená na vysokej úrovni ochrany, pretože tieto práva sú podstatou pre duševnú tvorbu. Ich ochrana pomáha zaistiť udržiavanie a rozvoj tvorivosti v záujme autorov, interpretov, producentov, spotrebiteľov, kultúry, priemyslu a verejnosti ako celku. Duševné vlastníctvo sa preto považuje za integrálnu súčasť vlastníctva."

1.19. Na duševné vlastníctvo, ako súčasť vlastníctva, sa tak v plnom rozsahu vzťahuje ochrana vlastníctva a nedotknuteľnosti podľa Ústavy Slovenskej republiky a Listiny základných práv a slobôd. Akýkoľvek zásah a obmedzenie vlastníckeho práva je preto možné len v rozsahu stanovenom zákonom a extenzívne výklady obmedzovania vlastníckych práv sú nedovolené a v rozpore so základnými princípmi právneho štátu. Pri výklade práv autorov tak musia byť zohľadnené ústavné princípy maximalizácie ochrany súkromných práv a zákazu svojvoľného zasahovania do súkromných práv zo strany tretích subjektov, v tomto prípade žalovaného. Autorské práva sú svojou povahou právami absolútnymi, pôsobia erga omnes, a teda z ich výkonu sú vylúčené všetky ostatné osoby, pokiaľ im to subjekt týchto práv neumožní, pričom autorských práv sa nemožno vzdať, ani ich previesť.

1.20. Podľa ods. 10 úvodných ustanovení Smernice "Ak majú autori alebo výkonní umelci pokračovať vo svojej tvorivej a umeleckej práci, musia za používanie svojej práce dostávať primeranú odmenu, rovnako ako producenti, aby bolo schopní financovať túto prácu. Investície potrebné na výrobu produktov, ako sú zvukové záznamy, filmy alebo multimediálne produkty a služby, ako sú služby "na požiadanie", sú značné. Primeraná právna ochrana práv duševného vlastníctva je nevyhnutná na zaručenie dostupnosti takejto odmeny a na zaistenie uspokojivej návratnosti týchto investícií."

1.21. Podľa ods. 11 úvodných ustanovení Smernice "Jedným z hlavných spôsobov zabezpečenia potrebných zdrojov pre európsku kultúrnu tvorivosť a produkciu a zabezpečenia nezávislosti a dôstojnosti umeleckých tvorcov a interpretov je prísny a účinný systém ochrany autorských práv a súvisiacich práv."

1.22. Podľa ods. 22 úvodných ustanovení Smernice "Cieľ, ktorým je primeraná podpora šírenia kultúry sa nesmie dosahovať za cenu obetovania prísnej ochrany práv ..."

1.23. Predmetom žaloby je vydanie bezdôvodného obohatenia, kedy jeho výška sa odvíja od obvyklej odmeny, súd preto má skúmať, za akú odmenu obvykle v čase, keď došlo zo strany žalovaného k neoprávnenému zásahu do žalobcom kolektívne spravovaných práv, žalobca poskytoval licencie iným používateľom. Obvyklá odmena môže byť len taká, za akú v rozhodnom období skutočne boli poskytované licencie iným používateľom a za akú používatelia získavali licenciu. Žalobca uzatvoril 218 hromadných licenčných zmlúv, kedy pri všetkých zmluvách bola odmena dohodnutá podľa Sadzobníka žalobcu, čo ju robí odmenou obvyklou. Nerešpektovanie takejto dohodnutej odmeny by znamenalo poskytnutie neoprávnenej výhody pre porušovateľov autorských práv oproti takým používateľom, ktorí si plnia svoje povinnosti.

1.24. V tejto súvislosti žalobca osobitne poukazuje na Uznesenie Ústavného súdu SR II.ÚS 101/2011 z 24. marca 2011, v ktorom Ústavný súd SR konštatoval, že "ak by autori diel nemali zaručené právo na udelenie súhlasu na použitie autorských diel pre používateľov alebo pre právnické osoby združujúce používateľov iba za "rovnakú a primeranú" odmenu, nepochybne by to pre nich znamenalo, najmä pokiaľ ide o určovanie výšky odmien za používanie autorských - hudobných diel, úplné vystavenie sa svojvôli používateľov, a práve tým by dochádzalo k popretiu významu a účelu autorsko-právnej ochrany." Uzatvorenie licenčných zmlúv s inými používateľmi podľa sadzobníka odmien Ústavný súd Slovenskej republiky zároveň považoval za dôkaz toho, že iní používatelia (celkovo 150) na rozdiel od sťažovateľa považovali odmenu za primeranú. Žalobca pri určení výšky obvyklej odmeny vychádzal zo Sadzobníka žalobcu a z počtu technických zariadení podľa údajov samotného žalovaného zverejnených na jeho www stránke.

1.25. Na záver žalobca poukazuje aj na jednoznačné právne závery vyplývajúce z príslušnej judikatúry, kedy sa žalobca v skutkovo a právne obdobných veciach domáhal vydania bezdôvodného obohatenia a kedy mu súdy v plnom rozsahu vyhovelí - napr. Rozsudok Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 12C/358/2015-142, Rozsudok Okresného súdu Považská Bystrica sp. zn. 3C/80/2016-257, Rozsudok OS Trenčín sp. zn. 21C/25/2016-62, Rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 12C/55/2016, Rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom sp.zn. 23Cb/8/2016, Rozsudok Okresného súdu Bratislava sp. zn. 13C/96/2016.

2. Okresný súd Bratislava I vydal dňa 12.07.2017 platobný rozkaz č.k. 11ca/5/2017 - 26, ktorým žalovanému uložil zaplatiť žalobcovi sumu 520 eur spolu s príslušenstvom ako aj náhradu trov konania.

3. Dňa 09.08.2017 bol okresnému súdu doručený odpor od žalovaného, v ktorom uviedol, že Žalobca však v rozpore s princípmi civilného procesu svoj domnelý právny nárok voči Žalovanému nepreukázal žiadnym hodnoverným spôsobom, čím neunesol dôkazné bremeno, ktoré ho ako Žalobcu zaťažuje. Žalobca celý svoj domnelý právny nárok odvodzuje od ilustrácie internetových stránok, pričom k žalobe pripojil aj print screen údajnej stránky žalovaného, ktorý by podľa predstáv žalobcu mal slúžiť ako dôkaz o verejnom prenose uskutočňovanom žalovaným v jeho ubytovacom zariadení. Žalobca však vôbec nepreukázal, že

- a. webová stránka, na ktorú sa odvoláva skutočne patrí žalovanému;
- b. informácie na predmetnej stránke sa týkajú ubytovacieho zariadenia žalovaného;
- c. informácie pochádzajúce zo žalobcom predloženého print screenu sú pravdivé.

3.1. Žalobca len veľmi formalistický a alibistický konštatoval, že deklarovanie zvukovoobrazových zariadení (televízor) v ubytovacom zariadení žalovaného má údajne znamenať, že na izbách ubytovacieho zariadenia sú umiestnené zariadenia vybavené signálom tak, aby bolo možné cez nich sledovanie televíznych programov. Žalobca však nepreukázal, že zvukovoobrazové zariadenia boli v roku 2015 skutočne v ubytovacom zariadení prítomné, ani že by boli pripojené na televízny signál a zároveň, že by tieto skutočne spĺňali definíciu verejného prenosu.

3.2. Právny nárok žalobcu však nesmie byť založený a odôvodnený a už vôbec nie súdom priznaný na podklade domniek a prianí žalobcu. V právnom štáte platí, že dôkazné bremeno nesie žalobca, pričom žalobca v tomto konaní dôkazné bremeno neunesol. V zmysle negatívnej dôkaznej teórie nie je možné spravodlivo od žalovaného požadovať, aby preukázal, že v rozhodnom období (v roku 2015) nedochádzalo v jeho ubytovacom zariadení k verejnému prenosu a teda, že nebol povinný uzatvoriť zo žalobcom hromadnú licenčnú zmluvu. V zmysle rímskej zásady vigilanti bus iura scripta sunt bolo výlučne na žalobcovi, aby preukázal právny dôvod žaloby a predložil všetky relevantné dôkazy preukazujúce ním uplatnený právny nárok proti žalovanému. Žalobca preto nemôže byť v tomto konaní úspešný.

3.3. Žalobca navyše k žalobe pripojil predmetný print screen webovej stránky údajne patriacej žalovanému, ktorý mal byť zhotovený podľa údajov na predmetnej listine dňa 04.04.2017. Žalobca sa však touto žalobou domáha vydania bezdôvodného obohatenia, ktoré mal údajne získať žalovaný ešte v roku 2015, pričom však žalobca na podporu svojho domnelého nároku nepredložil jediný relevantný dôkaz. Žalobcom predložené informácie nepochádzajú zo stránky žalovaného, ale z webovej stránky (uvedenej v záhlaví listu č. 4 pripojeného k žalobe), ktorá ani len nie je plne čitateľná, a ktorej pôvod a hodnovernosť nie je absolútne preukázaná. Žalobca ďalej svoj domnelý právny nárok odôvodňuje svojou domnienkou, že žalovaný mal uzatvoriť licenčné zmluvy pre rok 2015 so SOZA a SLOVGRAM. Dôvodnosť tejto domnienky však znova zostáva iba v rovine konštatačného tvrdenia žalobcu, ktoré ani v tomto prípade nijako nepreukazuje.

3.4. Žalobca sa v žalobe odvoláva na rozsiahle množstvo príloh, ktoré však obsahujú len zoznam nositeľov práv, ktorých žalobca zastupuje spolu so zoznamom zahraničných organizácií, s ktorými má žalobca recipročné zmluvy o zastupovaní. Žalobca tiež predložil zoznam predmetov ochrany ako aj hromadné licenčné zmluvy. Žalobca však predmetnými dôkazmi mohol nanajvýš preukázať iba tú skutočnosť, že hromadné licenčné zmluvy v roku 2015 uzatváral s inými subjektmi, za aké ceny a aké subjekty zastupoval. Žalobca však ani náznakom nepreukázal a ani sa o to hodnoverne nepokúsil, že by žalovaný mal v roku 2015 povinnosť so žalobcom uzavrieť hromadnú licenčnú zmluvu. Žalovanému preto nesvedčí pasívna vecná legitímácia v tomto konaní, keďže žalovaný nebol povinný voči žalobcovi (ani ním zastupovaným subjektom) na plnenie žiadnych povinností. Žalovaný uplatnený domnelý nárok Žalobcu z vyššie uvedených dôvodov neuznáva, a to v celom rozsahu.

3.5. Na základe vyššie uvedených skutočností sa žalovaný domáhal, aby súd zamietol žalobu v celom rozsahu žalovanému priznal náhradu trov konania v plnom rozsahu.

4. Uznesením č.k.: 11Ca/5/2017 - 39 zo dňa 01.03.2018 súd platobný rozkaz č.k. 11Ca/5/2017 - 26 zo dňa 12.07.2017 zrušil.

5. K podanému odporu sa žalobca vyjadril vo svojom vyjadrení doručenom okresnému súdu dňa 29.03.2018. vo vyjadrení uviedol, že žalovaný v odpore tvrdí, že žalobca nepreukázal, že zo strany žalovaného došlo k ďalšiemu verejnému prenosu diel, ku ktorým žalobca vykonáva správu. Žalovaný uvádza, že žalobca nepreukázal žiadnym dôkazným prostriedkom, že v ubytovacom zariadení prevádzkovanom žalovaným bolo v roku 2015 v izbách ubytovacieho zariadenia prevádzkovaného žalovaným umiestnených 10 zvukovoobrazových zariadení, či tieto zariadenia boli spôsobilé sprostredkovať signál a tento signál bol ubytovaným hosťom aj reálne sprostredkovaný. Tu žalobca uvádza, že súdu predložil spolu so žalobou ako dôkazný prostriedok záznamy z webovej stránky žalovaného, kde samotný žalovaný verejne vyhlasuje, že v ním prevádzkovanom ubytovacom zariadení je 10 nadštandardných 2-lôžkových apartmánov, pričom samotný žalovaný uvádza, že tieto sú vybavené "TV". Má za to, že tvrdenia žalovaného o tom, že nie je preukázané, že daná webová stránka patrí žalovanému, že informácie na nej sa týkajú ubytovacieho zariadenia žalovaného, a že informácie z print screenu sú aj pravdivé a že tento dôkaz nie je ani plne čitateľný, sú len účelovou obranou žalovaného, ktorá nie je podporená nijakým dôkazom, pričom naopak skutkové tvrdenia žalobcu sú riadne preukázané.

5.1 Dôkazy sú plne čitateľné, hodnoverné, a presvedčivo preukazujú skutočnosť, že žalovaný mal v roku 2015 v izbách ním prevádzkovaného ubytovacieho zariadenia umiestnených 10 zvukovoobrazových zariadení, a vykonával ich prostredníctvom ďalší verejný prenos. Verejné deklarovanie zvukovoobrazových zariadení v ubytovacom zariadení žalovaného znamená to, čo sa pod tým obvykle vykladá, teda, že na izbách ubytovacieho zariadenia sú umiestnené zariadenia vybavené signálom tak, aby tieto mohli ubytovaní hostia používať na účely, na ktoré sú určené, teda na sledovanie televíznych programov. Osobitne poukazuje na to, že takéto verejné vyhlásenia žalovaného sú prednostne adresované klientom hotelového zariadenia, teda spotrebiteľom, a nepravdivosť takéhoto vyhlásenia by znamenala porušenie § 6 vyhl. MH SR č. 277/2008 Z.z. (vnútorná vybavenosť ubytovacích zariadení musí byť funkčná), klamlivú obchodnú prax podľa § 8 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, a klamlivú reklamu podľa § 45 Obchodného zákonníka.

5.2. Taktiež podľa § 496 ods. 1 Občianskeho zákonníka platí, že "Za dohodu o vlastnostiach, účele a akosti sa pri spotrebiteľských zmluvách považuje také plnenie, o ktoré prejavil spotrebiteľ záujem a ktoré sa zhoduje s popisom poskytnutým dodávateľom, výrobcom alebo jeho zástupcom v akejkoľvek verejne prístupnej forme, najmä reklamou, propagáciou a označením tovaru." Z vyššie uvedeného vyplýva, že verejné vyhlásenia žalovaného sú pre neho, voči klientom ubytovacieho zariadenia, aj právne záväzné. Máme za to, že z povahy veci vyplýva, že žalovaný poskytoval klientom funkčné televízne prijímače, ktoré boli spôsobilé slúžiť na účel, na ktorý boli určené, a boli riadne vybavené aj televíznym signálom. Takýto predpoklad je notoriou a vyplýva z povahy veci, pričom v spojení so žalobcom predloženými dôkazmi ho možno mať za riadne a plne preukázaný. Žalovaného tvrdenia o nepreukázaní počtu, funkčnosti zvukovoobrazových zariadení a ich spôsobilosti sprostredkovať signál považujeme len za účelovú obranu, ktorá nie je podložená nijakým relevantným dôkazným prostriedkom, ktorý by svedčil opaku tvrdení žalobcu, ktoré sú aj riadne preukázané.

5.3. Žalovaný v odpore uvádza, že žalobca nepreukázal, a ani sa nepokúsil preukázať, že by mal žalovaný povinnosť uzavrieť so žalobcom hromadnú licenčnú zmluvu. Žalovaný však toto svoje tvrdenie ničím neodôvodňuje, ani sa nijakým spôsobom nevyjadruje k argumentácii žalobcu uvedenej v žalobe, z ktorej jasne vyplýva, že žalovaný túto povinnosť mal, a nakoľko ju nesplnil, tak má povinnosť žalobcovi vydať bezdôvodné obohatenie. Žalobcovi nie je zrejmé, na základe akých úvah dospel žalovaný k záveru o nepodloženosti nároku žalobcu, keďže máme za to, že nárok žalobcu je v žalobe riadne preukázaný a podrobne odôvodnený. Žalovaný tak svoju obranu obmedzil iba na strohé tvrdenie, že žalobca nárok ani náznakom nepreukázal, ani sa o to hodnoverne nepokúsil, a to bez ďalšieho odôvodnenia. Má za to, že je preukázané, že žalovaný v roku 2015 vykonával ďalší verejný prenos predmetov ochrany spravovaných žalobcom v svojom ubytovacom zariadení v rozsahu, ako je uvedené vyššie.

5.4. Pokiaľ chcel žalovaný realizovať verejný prenos prostredníctvom technických zariadení v roku 2015, tak bolo jeho povinnosťou mať uzatvorené hromadné licenčné zmluvy s organizáciami kolektívnej správy, ktoré zastupujú autorov a nositeľov práv k predmetom ochrany, ktoré sú súčasťou vysielania. Ako žalobca uvádzal, nie je jedinou organizáciou kolektívnej správy, v SR pôsobí viacero organizácií kolektívnej správy. Žalobca vykonáva kolektívnu správu majetkových práv autorov a iných nositeľov práv k literárnym, dramatickým, hudobnodramatickým, choreografickým, audiovizuálnym, fotografickým dielam, dielam výtvarného umenia, architektonickým dielam a dielam úžitkového umenia. SOZA,

Slovenský ochranný zväz autorský vykonáva kolektívnu správu majetkových práv autorov a iných nositeľov práv k hudobným dielam. SLOVGRAM, nezávislá spoločnosť výkonných umelcov, výrobcov zvukových a zvukovoobrazových záznamov, vykonáva kolektívnu správu majetkových práv výkonných umelcov, výrobcov zvukových záznamov a výrobcov zvukovoobrazových záznamov a vysielateľov a iných nositeľov týchto práv.

5.5. Je na ťarchu žalovaného preukazovať, že či a v akom rozsahu nositelia práv vylúčili kolektívnu správu práv, t.j. zverili výkon svojich majetkových práv inému subjektu, nakoľko podľa aplikovateľnej právnej úpravy ak chce používateľ používať predmety ochrany a ak je pre daný spôsob používania predmetov ochrany udelené oprávnenie na kolektívny výkon správy, tak používateľ je povinný plniť svoje povinnosti priamo oprávnenej organizácii kolektívnej správy, pokiaľ nepreukáže, že konkrétny nositeľ práv kolektívnu správu vylúčil. Pre vznik nároku organizácie kolektívnej správy na domáhanie sa vydania bezdôvodného obohatenia je v zmysle inštitútu kolektívnej správy potrebné preukázanie povinnosti používateľa mať uzatvorenú hromadnú licenčnú zmluvu, pričom je postačujúce keď organizácia kolektívnej správy preukáže aspoň druhovo, akých nositeľov práv zastupuje a že dochádzalo alebo aspoň s pravdepodobnosťou hraničiacou s istotou dochádzalo k produkcii diel autorov zastupovaných danou organizáciou kolektívnej správy.

5.6. Je notoricky známou skutočnosťou, že súčasťou každého verejného prenosu v roku 2016 nevyhnutne boli a museli byť diela literárne, dramatické, hudobnodramatické, choreografické, audiovizuálne, fotografické, výtvarného umenia, architektonické a úžitkového umenia. Pri každom televíznom vysielaní dochádza k vysielaniu audiovizuálnych diel, v ktorých sú prvotným, nevyhnutným a podstatným základom tvorivé zložky zastupované žalobcom (najmä réžia, scenár, literárna predloha, dialógy). Bez týchto zložiek by sa ani nemohlo hovoriť o audiovizuálnom diele, tobôž nie o jeho televíznom vysielaní, prípadne verejnom prenose technickými zariadeniami. Navyše je nesporné, že diela okruhu autorov zastupovaných žalobcom tvoria výraznú väčšinu tvorivej, autorsko-právne relevantnej zložky televízneho vysielania, keď ide najmä o diela autorov audiovizuálnych diel, ktorými sú medzi inými aj režisér a scenárista audiovizuálneho diela, alebo aj autorov literárnych diel - predlôh, prekladu a úpravy dialógov zahraničných audiovizuálnych diel, autori výtvarných diel napr. pri animovaných filmoch atď.. Napriek tejto notoriete a teda nad rámec potrebného dokazovania žalobca založil do spisu prehľad takých druhov predmetov ochrany, ku ktorým vykonáva v zmysle oprávnenia Ministerstva kultúry SR správu a ktoré boli použité v r. 2015 vo vysielaniach aspoň základných slovenských televíznych staníc. Žalobca na svojej www stránke uverejňuje zoznamy nositeľov práv, ktorých na zmluvnom základe zastupuje. V roku 2015 žalobca zastupoval na základe zmlúv o zastupovaní 2.933 slovenských nositeľov práv. Napriek tomu, že zoznam autorov bol a je verejne prístupný, žalobca pri podaní žaloby predložil zoznam ním zastupovaných nositeľov práv v SR ako aj zoznam zahraničných organizácii kolektívnej správy práv, s ktorými má žalobca recipročné zmluvy o zastupovaní, kedy žalobca zastupuje v SR všetkých autorov, ktorých uvedené organizácie kolektívnej správy zastupujú v ich domovských štátoch. Žalobca uzatvára so všetkými nositeľmi práv rovnaké typizované zmluvy o zastupovaní, ktoré sú verejne dostupné na www stránke žalobcu, rovnako ako je to pri hromadných licenčných zmluvách. Typizované zmluvy sa menia len v prípade zmeny právnej úpravy, a tak aktuálne sa na www stránke žalobcu nachádza zmluva o zastupovaní vypracovaná podľa aktuálnej právnej úpravy. Žalobca súdu predložil ako príklad celkom 13 zmlúv o zastupovaní slovenských nositeľov práv a ako príklad jednu z recipročných zmlúv. Zdôrazňujeme, že tak bolo učené nad rámec účelného dokazovania. Nad rámec potreby dokazovania žalobca predložil súdu ako príklad aj zoznam niektorých použitých predmetov ochrany z roku 2015 troch nositeľov práv, s ktorými má uzatvorené zmluvy o zastupovaní.

5.7. Vykonanie dokazovania preukazovaním všetkých konkrétnych autorov a konkrétnych predmetov ochrany, ktoré boli súčasťou vysielaní v roku 2015 je nereálne, objektívne nemožné a nezmyselné. Práve pre vylúčenie takýchto situácií s cieľom zabezpečenia ochrany práv autorov je zavedený inštitút kolektívnej správy, hromadnej licenčnej zmluvy. Napriek tomu žalobca predložil štatistiku vysielania aspoň základných slovenských televíznych staníc s uvedením použitých predmetov ochrany, pričom ide o zoznam obsahujúci viac ako 170.000 položiek.

5.8. Žalobca je jedinou organizáciou kolektívnej správy v SR, ktorá je na základe priameho mandátu oprávnená vykonávať správu majetkových práv autorov a iných nositeľov práv k literárnym, dramatickým, hudobnodramatickým, choreografickým, audiovizuálnym, fotografickým dielam, dielam výtvarného

umenia, architektonickým dielam a dielam úžitkového umenia a žalovaný teda bol povinný pred začatím verejného prenosu uzatvoriť so žalobcom hromadnú licenčnú zmluvu na použitie týchto predmetov ochrany spravovaných žalobcom. Tým, že neuzavrel hromadnú licenčnú zmluvu a realizoval ďalší verejný prenos neoprávnené zasiahol do práv autorov a nositeľov práv zastupovaných žalobcom. S touto skutočnosťou je priamo spojená povinnosť vydať bezdôvodné obohatenie, keď podľa § 56 ods. 1 písm. g) AZ je neoprávnený používateľ povinný vydať bezdôvodné obohatenie v zákonom stanovenej výške zodpovedajúcej dvojnásobku obvyklej licenčnej odmeny.

5.9. Žalobca dôvodne predpokladá, že žalovaný uzatvoril licenčné zmluvy na používanie predmetov ochrany verejným prenosom so SLOVGRAM a SOZA. Uzatvorením zmluvy so SLOVGRAM získal žalovaný súhlas výkonných umelcov, výrobcov zvukových záznamov a výrobcov zvukovoobrazových záznamov a vysielateľov a iných nositeľov týchto práv a uzatvorením zmluvy so SOZA získal súhlas autorov a iných nositeľov práv k hudobným dielam na použitie predmetov ochrany formou verejného prenosu. Žalovaný pred začatím realizácie verejného prenosu však nezískal súhlas ani len jediného z autorov a iných nositeľov práv k literárnym, dramatickým, hudobnodramatickým, choreografickým, audiovizuálnym, fotografickým dielam, dielam výtvarného umenia, architektonickým dielam a dielam úžitkového umenia. Je pritom notoricky známou skutočnosťou, že súčasťou každého verejného prenosu v roku 2015 nevyhnutne boli a museli byť diela literárne, dramatické, hudobnodramatické, choreografické, audiovizuálne, fotografické, výtvarného umenia, architektonické a úžitkového umenia. Pri každom televíznom vysielaní dochádza k vysielaniu audiovizuálnych diel, kedy sú prvotným, nevyhnutným a podstatným základom práve tvorivé zložky zastupované žalobcom (najmä réžia, scenár, dialógy, výtvarníci v prípade animovaných diel, autori literárnej predlohy atď). Bez týchto zložiek by sa ani nemohlo hovoriť o audiovizuálnom diele, toľž nie o jeho televíznom vysielaní, prípadne verejnom prenose.

5.10. Predmetom konania je vydanie bezdôvodného obohatenia, kedy jeho výška sa odvíja od obvyklej odmeny, súd preto má skúmať, za akú odmenu obvykle v čase, keď došlo zo strany žalovaného k neoprávnenému zásahu do žalobcom kolektívne spravovaných práv získavali iní používatelia licencie. Obvyklá odmena môže byť len taká, za akú v rozhodnom období skutočne boli poskytované licencie iným používateľom a za akú používatelia získavali licenciu. Žalobca uzatvoril v roku 2015 celkovo 218 hromadných licenčných zmlúv, kedy pri všetkých zmluvách bola odmena dohodnutá podľa Sadzobníka žalobcu, čo ju robí odmenou obvyklou. Nerešpektovanie takejto dohodnutej odmeny by znamenalo poskytnutie neoprávnenej výhody pre porušovateľov autorských práv oproti takým používateľom, ktorí si plnia svoje povinnosti. Žalobca zároveň založil do spisu všetky hromadné licenčné zmluvy, ktoré uzatvoril v roku 2015 a ktorými poskytol licencie na ďalší verejný prenos. Z uvedených zmlúv je nesporné, že žalobca uzatváral s používateľmi hromadné licenčné zmluvy, v ktorých bola licenčná odmena dohodnutá podľa Sadzobníka žalobcu platného od 01.01.2015.

5.11. Pri určení výšky bezdôvodného obohatenia za neoprávnené používanie predmetov ochrany vychádzal žalobca z obvyklej odmeny, teda zo Sadzobníka uverejneného na www stránke žalobcu (založený do spisu pri podaní žaloby), a z počtu technických zariadení žalovaného v prevádzke žalovaného.

5.12. Na základe uvedeného žalobca vypočítal obvyklú licenčnú odmenu za rok 2015 vo výške 260 Eur. Výška bezdôvodného obohatenia, na ktorú má žalobca podľa AZ nárok je hmotnoprávnym predpisom pevne stanovená ako "dvojnásobok odmeny, ktorá je obvyklá za získanie licencie pri obdobných zmluvných podmienkach v čase neoprávneného zásahu do tohto práva." Výška nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia je teda explicitne stanovená zákonom a žalobca si tak uplatňuje nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 520 Eur.

5.13. Žalobca v súvislosti s uplatnením svojho nároku osobitne poukazuje na Rozsudok Súdneho dvora EÚ sp. zn. C-367/2015 v právnej veci Stowarzyszenie "Olawska Telewizja Kablowa" proti Stowarzyszenie Filmowców Polskich, kedy Súdny dvor EÚ rozhodol, že : "Článok 13 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2004/48/ES z 29. apríla 2004 o vymožitelnosti práv duševného vlastníctva sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni vnútroštátnej právnej úprave, akou je dotknutá právna úprava vo veci samej, podľa ktorej môže majiteľ práv duševného vlastníctva, ktoré boli porušené, požadovať od porušovateľa týchto práv buď náhradu spôsobenej ujmy so zohľadnením všetkých náležitých aspektov konkrétneho prípadu, alebo zaplatenie sumy zodpovedajúcej dvojnásobku

primeranej odmeny, ktorá by sa mala zaplatiť z titulu oprávnenia používať dotknuté dielo, bez toho, aby tento majiteľ práv musel preukázať existenciu skutočnej ujmy."

5.14. Počet žalobcom zastupovaných autorov a nositeľov práv je veľmi široký. V rámci svojej činnosti zastupuje autorov audiovizuálnych diel (ide najmä o režiséra, autora dialógov a autora scenára audiovizuálnych diel), autorov literárnych diel, dramatických, hudobnodramatických, choreografických a pantomimických diel (diela daných autorov sú často použité ako preexistentné pre tvorbu audiovizuálnych diel alebo sú priamo zaradené do vysielania, ide aj o autorov prekladu a úpravy dialógov pre dabing audiovizuálnych diel), autorov výtvarných diel, fotografií a úžitkového umenia (v prípade animovaných audiovizuálnych diel, diel kostýmových výtvarníkov, alebo diel ktoré sú priamou súčasťou vysielania) a architektonických diel (v danom prípade najmä scénografov). Žalobca pritom zastupuje nielen slovenských autorov, ale na základe recipročných zmlúv so zahraničnými organizáciami kolektívnej správy alebo na základe osobitných poverení zastupuje aj zahraničných autorov z celého sveta.

5.15. Podiel predmetov ochrany autorov zastupovaných žalobcov je značne vysoký, nakoľko žalobca zastupuje autorov, ktorí sú hlavnými pôvodcami najmä televíznej a filmovej tvorby, a to nielen slovenskej, ale aj zahraničnej, ktorá je vo veľkej miere zastúpená v obsahu televízneho vysielania aj slovenských televíznych vysielateľov, žalobca takto v Slovenskej republike zastupuje napríklad významnú časť americkej, francúzskej, nemeckej, talianskej, anglickej, Českej a ďalšej televíznej a filmovej tvorby (zoznam zmlúv o zastúpení je uvedený na webovej stránke žalobcu).

5.16. Organizácie kolektívnej správy pri tvorbe sadzobníka odmien za použitie predmetov ochrany (diel u autorov a umeleckých výkonov u výkonných umelcov) zohľadňujú viaceré kritéria. Okolnosti použitia predmetov ochrany, ale najmä samotný charakter toho - ktorého použitia (či ide napr. o televízne vysielanie, verejné vykonanie na scéne, atď.) je jedným z kritérií. Počet zastupovaných nositeľov práv je samozrejme tiež jedným z kritérií. Ďalším kritériom je rozsah typov predmetov ochrany zastupovaných jednotlivými organizáciami kolektívnej správy. V tomto smere má najširšie portfólio zo všetkých organizácií kolektívnej správy jednoznačne žalobca, ktorý zastupuje majetkové práva autorov k literárnym, dramatickým, hudobnodramatickým, choreografickým, audiovizuálnym a fotografickým dielam, dielam výtvarného umenia, architektonickým dielam a dielam úžitkového umenia (SOZA zastupuje len práva autorov k hudobným dielam). Ďalším kritériom je počet použitých predmetov ochrany, ktorý narastá s počtom televíznych kanálov. Avšak, jednoznačne najdôležitejším kritériom, na ktorom je vždy nevyhnutné stavať sadzobníky odmien za použitie predmetov ochrany, je váha, význam a charakter jednotlivých zložiek predmetov ochrany (t.j. portfólio organizácie kolektívnej správy) v rámci toho - ktorého spôsobu použitia. Pri televíznom vysielaní audiovizuálnych diel (ako aj jeho verejnom prenose v hotelových izbách, čo je sekundárne použitie diel primárne použitých televíznym vysielaním) sú prvotným, nevyhnutným a podstatným základom tvorivé zložky zastupované žalobcom (najmä réžia, scenár a dialógy). Bez týchto zložiek by sme totiž ani nemohli hovoriť o audiovizuálnom diele, tobôž nie o jeho televíznom vysielaní, prípadne verejnom prenose jeho televízneho vysielania.

5.17. Z povahy veci je zrejmé, že žalobca zastupuje nositeľov práv a spravuje predmety ochrany, ktoré tvoria výraznú väčšinu tvorivej, autorsko-právne relevantnej zložky televízneho vysielania používaného žalovaným, keďže zastupuje najmä autorov audiovizuálnych diel, ktorými sú medzi inými aj režisér a scenárista audiovizuálneho diela, alebo aj autorov literárnych diel, ktorými sú medzi inými aj autori prekladu a úpravy dialógov zahraničných audiovizuálnych diel (autori tzv. dabingu, ktorý je používaný vo veľkej väčšine u nás vysielaných audiovizuálnych diel). SOZA síce takisto zastupuje vysoký počet nositeľov práv, avšak to nemôže nič meniť na skutočnosti, že ide výhradne o autorov hudobných diel a teda ide o predmety ochrany, ktoré v porovnaní s predmetmi ochrany spravovanými žalobcom tvoria podstatne menšiu časť tvorivej autorsko-právne relevantnej zložky televízneho vysielania používaného žalovaným.

5.18. Rovnako tak vysoký počet výkonných umelcov zastupovaných SLOVGRAM nemení nič na skutočnosti, že v prípade televízneho vysielania ide o výkonných umelcov, ktorí z veľkej časti len realizujú predmety ochrany spravované samotným žalobcom, keďže nejde o autorov diel, a tiež rovnako ide o veľký počet výkonných umelcov, ktorých výkony sa z povahy veci takmer nikdy nestanú obsahom televízneho vysielania používaného žalovaným, napr. v prípade tanečných zborov alebo hudobných telies apod. Rovnako teda aj v prípade SLOVGRAM ním zastupovaní nositelia práv a spravované

predmety ochrany predstavujú značne menšiu časť tvorivej autorsko - právne relevantnej zložky televízneho vysielania používaného žalovaným v pomere predmetov ochrany spravovaných žalobcom.

5.19. Žalobca osobitne poukazuje na skutočnosť, že je potrebné nerozlišovať medzi právami autorov a právami súvisiacimi s autorskými právami, a teda aj medzi licenčnou odmenou a primeranou odmenou. Dovoľujeme si preto poukázať na vzťah autorských práv a práv súvisiacich s autorskými právami. Ako z ich pomenovania vyplýva ("práva súvisiace s autorskými právami"), tieto práva sú svojou samotnou podstatou odvodené od práv autorov (výkonní umelci len vykonávajú diela autorov) a preto nemajú a ani nikdy nemôžu mať silnejšiu povahu ako autorské práva. Zatiaľ čo autori musia predom udeliť súhlas na použitie ich diel (licenciu), výkonným umelcom vzniká len nárok na tzv. primeranú odmenu, bez toho, aby udeľovali licenciu. Ani prípadný vyšší počet použitých umeleckých výkonov alebo vyšší počet zastupovaných výkonných umelcov inou organizáciou kolektívnej správy ako je žalobca, preto nemôže v konečnom dôsledku priznať výkonným umelcom lepšie postavenie ako autorom, ktorých tvorivý vklad predchádza akémukoľvek umeleckému výkonu, je jeho základom a podmienkou jeho vzniku. Licenčná odmena sa tak týka nositeľov práv zastúpených SOZA a žalobcom, nakoľko títo zastupujú autorov. Primeranú odmenu uplatňuje za nositeľov práv SLOVGRAM a tento vzhľadom na charakter práv, ktoré spravuje, zohľadňuje vyťaženosť, t.j. obsadenosť ubytovacieho zariadenia.

5.20. Žalobca tiež poukazuje na skutočnosť, že odmeny platné podľa Sadzobníka žalobcu v r. 2015 sú platné v rovnakej výške aj k dnešnému dňu, pričom v r. 2016 uzatvorilo za uvedené licenčné odmeny 300 používateľov rozšírené hromadné licenčné zmluvy a 228 používateľov dohody o urovaní, v r. 2017 uzatvorilo 644 používateľov rozšírené hromadné licenčné zmluvy a 13 používateľov dohody o urovaní. Pokiaľ ide o rok 2015, tak aktuálne uzatvorilo so žalobcom viac ako 350 používateľov dohody o urovaní, kedy rešpektovali sadzobník žalobcu. Je teda zrejmé, že licenčné odmeny podľa Sadzobníka žalobcu sú odmenami obvyklými a inými používateľmi rešpektovanými.

6. Súd v danej veci vykonal dokazovanie a zistil nasledujúci skutkový stav:

6.1. Podľa oprávnenia Ministerstva kultúry SR získala spoločnosť žalobcu - LITA, autorská spoločnosť oprávnenie č. 2/2004 na výkon kolektívnej správy práv podľa zákona č. 618/2003 Z.z. o autorskom práve a právach súvisiacich s autorským právom.

6.2. Podľa výpisu z webovej stránky založenom na čl. 4 je zrejmé, že žalovaný ponúka 10 nadštandardných 2-lôžkových apartmánov s TV a internetom. Ide o 3hviezdičkové zariadenie.

6.3. Listom zo dňa 21.01.2017 sa žalobca domáhal od žalovaného vydania bezdôvodného obohatenia.

6.4. Listom zo dňa 07.04.2017 sa žalobca pokúsil o návrh na uzatvorenie dohody o urovaní.

6.5. Zo sadzobníka licenčných odmien žalobcu vyplýva, že pre 3hviezdičkový hotel je sadzba za zvukovo obrazové zariadenie 26 eur.

7. Podľa § 79 ods. 1 zákona č. 618/200 Z.z. autorského zákona, organizácia kolektívnej správy je právnická osoba, ktorej bolo udelené oprávnenie na výkon kolektívnej správy.

7.1. Podľa § 5 ods. 14 citovaného zákona, verejný prenos je šírenie alebo predvedenie diela akýmikoľvek technickými prostriedkami na šírenie zvukov alebo zvukov a obrazov súčasne, alebo ich vyjadrenie po drôte alebo bezdrôtovo tak, že toto dielo môžu vnímať osoby na miestach, kde by ich bez tohto prenosu nemohli vnímať; verejný prenos zahŕňa aj káblovú retransmisiu, vysielanie a sprístupňovanie verejnosti.

7.2. Podľa § 48 ods. 1 citovaného zákona, organizácia kolektívnej správy môže s nadobúdateľom uzatvoriť aj hromadnú licenčnú zmluvu. Hromadnou licenčnou zmluvou udeľuje táto organizácia nadobúdateľovi súhlas na použitie všetkých diel alebo niektorých diel, ku ktorým spravuje práva, dohodnutým spôsobom alebo spôsobmi, v dohodnutom rozsahu, na dohodnutý čas a nadobúdateľ sa zaväzuje, ak nie je dohodnuté inak, uhradiť odmenu.

7.3. Podľa § 49 ods. 1, ods. 2 citovaného zákona, organizácia kolektívnej správy môže uzatvoriť kolektívnu licenčnú zmluvu s právnickou osobou, ktorá združuje používateľov diel. Kolektívnu licenčnou zmluvou táto organizácia udeľuje súhlas na použitie všetkých diel alebo niektorých diel, ku ktorým spravuje práva, dohodnutým spôsobom alebo spôsobmi, v dohodnutom rozsahu, na dohodnutý

čas a za dohodnutú odmenu. Z kolektívnej licenčnej zmluvy vznikajú práva a povinnosti priamo jednotlivému členovi právnickej osoby združujúcej používateľov diel od okamihu, keď s ňou prejaví súhlas. Ustanovenia osobitného predpisu sa použijú primerane.

7.4. Podľa § 56 ods. 1 písm. g) citovaného zákona, autor, do ktorého práva sa neoprávnené zasiahlo alebo ktorého právu hrozí neoprávnený zásah, môže sa domáhať najmä vydania bezdôvodného obohatenia vo výške dvojnásobku odmeny, ktorá je obvyklá za získanie licencie pri obdobných zmluvných podmienkach v čase neoprávneného zásahu do tohto práva.

7.5. Podľa § 81 ods. 1 písm. h) citovaného zákona, organizácia kolektívnej správy je povinná riadne, s náležitou odbornou starostlivosťou a v rozsahu udeleného oprávnenia uzatvárať s používateľmi alebo s osobami oprávnenými obhajovať záujmy v nich združených používateľov, ktorí používajú predmety ochrany, alebo s osobami povinnými uhrádzať náhradu odmeny podľa tohto zákona za primeraných a rovnakých podmienok zmluvy, ktorými sa 1. používateľovi poskytuje oprávnenie na použitie predmetu ochrany, ku ktorému právo kolektívne spravuje, 2. dohodne s používateľom alebo s povinnou osobou odmenu, primeranú odmenu alebo náhradu odmeny a spôsob jej uhradenia.

7.6. Podľa § 81 ods. 1 písm. i) a j) citovaného zákona, organizácia kolektívnej správy je povinná riadne, s náležitou odbornou starostlivosťou a v rozsahu udeleného oprávnenia domáhať sa vo vlastnom mene v prospech nositeľov práv nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia z neoprávneného výkonu kolektívne spravovaného práva; to neplatí, ak sa nositeľ práva, ktorý je na to oprávnený, takého nároku sám domáha alebo ak je to nehospodárne, j) vyberať v súlade s týmto zákonom a zmluvami podľa písmena h) pre nositeľa práv odmeny, primerané odmeny, náhrady odmien a prípadné príjmy z vydania bezdôvodného obohatenia, rozdeľovať ich a vyplácať v súlade so svojím vyúčtovacím poriadkom.

7.7. Podľa § 517 ods. 1 veta prvá Občianskeho zákonníka, dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní,

7.7. Podľa § 517 ods. 2 citovaného zákona, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

7.8. Podľa § 3 nariadenia vlády 5. 87/1995 Z.z., výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky? platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

8. Nakoľko v predmetnej veci ide o drobný spor hodnotou 520 eur, súd v zmysle § 177 ods. 2 a 219 ods. 3 CSP oznámil na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke súdu dňa 10.08.2018, že dňa 10.09.2018 o 08:30 v budove Okresného súdu Bratislava I, miestnosť č. 49 bude verejne vyhlásený rozsudok.

9. Na základe takto vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že nárok žalobcu je v celom rozsahu dôvodný. Autorský zákon č. 618/2003 Z.z., ktorý sa aplikuje v danom prípade, definuje organizáciu kolektívnej správy ako právnickú osobu, ktorej bolo udelené oprávnenie na výkon kolektívnej správy. Podstatou kolektívnej správy je zastupovanie viacerých autorov v rôznych odboroch vymedzených, v oprávnení, na výkon kolektívnej správy. Z listinných dôkazov doložených žalobcom do súdneho spisu má súd jednoznačne preukázané, že žalobca je organizáciou kolektívnej správy, ktorej bolo udelené oprávnenie na výkon kolektívnej správy práv rozhodnutím Ministerstva kultúry SR č.k, MK-663/2010-70/6165 zo dňa 11.5.2010 a to okrem iného aj v odbore verejné rozširovanie rozmnoženiny literárneho, dramatického, hudobnodramatického, choreografického, audiovizuálneho, fotografického diela, diela výtvarného umenia, architektonického diela alebo diela úžitkového umenia vypožičaním. Žalobca zároveň doložil do súdneho spisu zoznam autorov, ktorých zastupuje. Podanou žalobou sa žalobca domáhal vydania bezdôvodného obohatenia vzniknutého z titulu neoprávneného používania predmetov ochrany spravovaných žalobcom.

9.1. Nakoľko súd mal v konaní preukázané, že žalobca je aktívne legitimovaný na domáhanie sa vydania bezdôvodného obohatenia, v ďalšom sa zaoberal výškou žalovanej sumy a to s poukazom na námietky zo strany žalovaného. Žalovaný namietol, že žalobca nárok nepreukázal, a že existencia televízneho alebo rozhlasového prijímača nezakladá nárok na úhradu paušálnej sumy. Žalovaný mal uzatvorené zmluvy pre rok 2015 so SOZA a SLOVGRAM, avšak so žalobcom hromadnú licenčnú zmluvu žalovaný neuzatvoril.

9.2. Súd ďalej poukazuje na to, že uzavretie hromadnej licenčnej zmluvy je predpokladom pre využívanie diel autorov prostredníctvom verejného prenosu. Podstatou udelenej licencie je právo a nie povinnosť

používať predmety ochrany. Nakoľko žalovaný prostredníctvom internetovej stránky deklaroval, že vo svojom zariadení má izby vybavené televíznym prijímačom, bol v tomto prípade používateľom predmetov ochrany práv autorov. Žalobca pri určení výšky odmeny, resp. výšky bezdôvodného obohatenia, vychádzal z údajov uvedených na internetovej stránke, kde bolo uvedené, že počet izieb v ubytovacom zariadení je 10, pričom každá izba bola vybavená televíznym prijímačom. Žalobca na preukázanie svojho tvrdenia doložil do súdneho spisu výpisy z internetovej stránky ubytovacieho zariadenia žalobcu z obdobia, za ktoré sa žalobca domáhal vydania bezdôvodného obohatenia, z ktorého bez pochybností vyplývalo, že tvrdenie žalobcu je pravdivé. Zároveň súd uvádza, že žalobca nemal dôvod neveriť informáciám uvedeným žalovaným na jeho webovej stránke predmetného ubytovacieho zariadenia a to z dôvodu, že tieto informácie boli prístupné verejnosti a súd bol toho názoru, že žalovaný poskytoval verejnosti pravdivé informácie. Preto nebol daný dôvod na postup žalobcu v súlade s ustanovením § 81 ods. 4 Autorského zákona, ktoré neukladalo žalobcovi povinnosť skúmať počet televíznych a rozhlasových prijímačov v ubytovacích zariadeniach, ale bolo povinnosťou žalovaného uzavrieť hromadnú licenčnú zmluvu za účelom získania súhlasu s používaním diel autorov.

9.3. Súd bol toho názoru, že žalovaný si bol vedomý, že na používanie diel autorov sa vyžaduje ich súhlas a to práve uzavretím licenčnej zmluvy, nakoľko žalovaný mal uzavreté licenčné zmluvy s organizáciami kolektívnej správy SOZA a SLOVGRAM. V prípade, ak mal žalovaný za to, že na používanie diel všetkých autorov formou verejného prenosu postačuje uzavretie licenčnej zmluvy len s týmito organizáciami kolektívnej správy, zakladá to omyl na jeho strane, ktorý však žalovaného neospravedlňuje a nezbavuje povinnosti uzavrieť hromadnú licenčnú zmluvu na používanie predmetov ochrany práv autorov, ktorých zastupuje žalobca.

9.4. Žalovaný trval na tom, že žalobca v konaní nepreukázal, že zvukovoobrazové zariadenia boli v roku 2015 skutočne v ubytovacom zariadení prítomné a ani že by boli pripojené na televízny signál a teda by spĺňali definíciu verejného prenosu. Súd v tejto súvislosti poukazuje na výklad ustanovenia § 5 ods. 14 zákona č. 618/2003 Z.z. uskutočnený Ministerstvom kultúry SR a rozsudok Súdného dvora EÚ č. C-306-05, ktorý sa zaoberal otázkou, či existencia rozhlasových a televíznych prijímačov na hotelových izbách je verejným prenosom, pričom rozhodol, že hoci samotné zabezpečenie fyzických zariadení nepredstavuje verejný prenos, poskytovanie signálu hotelovým zariadením prostredníctvom televíznych prijímačov klientom, ktorí sú ubytovaní v izbách tohto zariadenia, predstavuje, nezávisle od používanej techniky prenosu signálu, verejný prenos. Pokiaľ poskytne hotelové zariadenie prostredníctvom umiestnených televíznych a rozhlasových prijímačov signál svojim klientom ubytovaným v hotelových izbách alebo nachádzajúcim sa v akýchkoľvek priestoroch tohto zariadenia, ide o verejný prenos bez toho, že by bolo potrebné skúmať, aká technika prenosu signálu sa použila. Hotelové zariadenie je subjektom, ktorý svedomím dôsledkov svojho konania sprostredkúva svojim klientom prístup k predmetu ochrany. Súkromná povaha hotelových izieb pritom nebráni tomu, aby sa prenos signálu považoval za verejný prenos. Z uvedeného je teda bez všetkých pochybností zrejmé, že v prípade ak poskytoval žalovaný prostredníctvom svojho ubytovacieho zariadenia na ubytovanie izby vybavené televíznym a rozhlasovým prijímačom zabezpečené signálom, je zrejmé, že sa jednalo o verejný prenos. Je logické, že ak žalovaný ponúkal svojim klientom izby vybavené televíznym prijímačom, tak tieto zariadenia boli funkčné a opatrené signálom.

9.5. Vzhľadom na vyššie uvedené mal súd v konaní preukázané, že žaloba je dôvodná. Žalovaný sa na úkor autorov, ktorých žalobca zastupuje, bezdôvodne obohatil tým, že poskytol signál na uskutočnenie verejného prenosu prostredníctvom televíznych a rozhlasových prijímačov bez toho, aby mu bol udelený súhlas zo strany autorov.

9.6. Výška žalovanej sumy 520 eur je určená ako dvojnásobok obvyklej odmeny od 01.01.2015 do 31.12.2015. Podľa sadzobníka licenčných odmien žalobcu bola odmena zajedno zvukovoobrazové zariadenie v hotely kategórie 3* vo výške 26 eur, pri počte 10 izieb, t.j. v sume 260 eur za rok. Dvojnásobok tejto sumy je 520 eur za rok. Nakoľko sa žalovaný dostal do omeškania s úhradou tejto sumy, súd priznal žalobcovi aj zákonný úrok z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo žalovanej sumy 520 eur od 01.01.2016 do zaplatenia.

10. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol v súlade s § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, nakoľko bol v konaní v celom rozsahu úspešný.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie, ktoré je možné podať v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na tunajšom súde, písomne, v dvoch vyhotoveniach.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 Civilného sporového poriadku).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 364 Civilného sporového poriadku).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej. Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 Civilného sporového poriadku).

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie (§ 366 Civilného sporového poriadku).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.